

Simonfy József

NEM DAL NEM IS ÉNEK

hónnom alatt könyvvel
számban cigarettával
lődörgők tapiskolok
ősz ködben agyagos sárban
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

nézem a fát a fa lát-e
engem varjúcsorda húz
el felettem az évek
nincs mire várnom
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

tavasznak nyárnak nyoma
sincs már ősz is csak
volt nagy tél hull rám
állok az ablak előtt fázom
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

öreg házban kísértet jár
belém a lélek híjával
vagyok istennek angyalaim
sincsenek szörnyű bárhol
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

alig írt belém valamit
az élet sarokban rothadó
papírok ruhák jégcsapok
közt ülök jövőm látom

ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

mit jegyez az emlékezet
tudatalatti ládába dobja
mint egy levelet sose kapom meg
meghat tulajdon nyomorúságom
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

kampó az s nevem kezdőbetűje
ki vagyok akasztva a világba
húsok mészárszék hideg falára
űri állatokkal játszom
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom
örömet magamnak nem szereztem
a világba teljesen belegörnyedtem
a lélek leszakad a testről
gyümölcs az ágtól
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

babérlevelen sose ültem
aki egész nap zabálja szégyen
semmi napok semmi éjek semmi élet
előre látom fölfalatásom
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

szirének kórusa hív
kert végébe gödröt ások
a terebélyes somfa alá
már ki se látszom
ott helyben elaludnék
úgy reám tör az álom

TIZENHAT HAIKU

IDŐ

az idő csepeg
szakadatlan telt edényt
most kiürítem

CIPŐ

álmain víz alatt
napjaimmal kitömöm
fonnyadt cipőmet

LEÁLDOZÓBAN

liftben állok a
naplementében lassan
süllyed el velem

KEZEK

már az óceán
vize sem elég annyi
kéz mossa egymást

AJTÓ

világ végén egy
ajtóba zárva várom
nyissanak reám

PERCEK

hangya perceim
sűrögnek széthurcolják
az életemet

ÁLLAT

mélyemből állat
bújik elő üvöltök
árvaságától

TŰZ

ahogy a tűz le
ég szép csendesen add meg
hogy úgy tűnjek el

ÁG

rügyező ág jaj
mit jelent lefagyasztja
a leheletem

NYOMOZÓK

fényes nappal rám
törik az ajtót hullá
után kutatva

LÉK

mint léket kapott
hajó kiáll belőlem
egy szó süllyedek

FALAK

öreg falaim
mire átmelegednek
a nyárnak vége

TÖBB

véges-végig azt
hittem hogy több vagyok egy
csúszómászónál

ANNYIT SEM

lengeni tón nád
annyit sem akarok szél
süvít egyedül

HAJSZA

vízen száguldó
szitakötő hajszojja
alulnézetét

MADÁR

madár fölropül
csőrében egy tücsökkel
dal parazsa hűl

HAJRÁZZA

egy cipőben fekszem
sose szellőzik át
vaksötét van már
koradélután
izzadt harisnya
a párnám
tücsök szűköl
nagy lábujjamból
rémálmok gyötörnek
karjaim faltól
falig érnek
elaludni nem tudok
bámulom a penészfoltos
mennyet eget
mindenünnen orrfacsaró
szag mint amikor ajtókról
égetik le a festéket
bódultan ébredek
zsibbadt gyűrött
arcom kézfejem
és csak állok állok
ahogy a lábamon kifér
talpon a tücsök is
hajrázza dögölj meg

AZ ÉNEK

az erdő fölött nincs
már semmilyen ég

az erdőnek nincs
csak egyetlen fája

az erdőnek nincs
csak egyetlen madara

a fának nincs
csak egyetlen levele

madár torkában időzített
bomba az ének

IDEJE

elhagyom házamat
valahol a szamos-parton
gaz közt bozótosban
mint megrémült csiga
kezemben egy somfával
vonatra szálllok
a fülke velem van tele
magamban beszélgetek úgy
mintha idegenekkel beszélnék
döcög velem az emlékezet
nem voltam soha
senki szeme fénye
a fülkében fekhely leszek
magamra leheveredhetek
olyasmit álmodom hogy
tök üres az élet
ideje volna másik
más idősíkba lépni